

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus III. Obedientia venerationi erga Pontificem, adiungenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

FRUCTVS III.

Obedientia venerationi erga Pontificem adiungenda.

Non erit cultus Pontificis (de quo hætenus,) omnino plenus, nisi coniunctam habeat obedientiam. Itaque hæc quoque, Pontifici tanquam Christi Vicario præstanda est, & quidem ex necessitate, vt ex permultis iuribus latè confirmat Radulphus Tungrensis l. de Canonum obseruantia propof. 3. & 22. fusèque contra VViclefii hac in parte furorem, Valdensis l. 2. doctin. c. 44. & 45. Et esse debere hanc obedientiam, non disceptatricem se læcæ, Auctor Micrologi cap. 25. his verbis docet. [Sedi Apostolicæ omnes per omnia, absque omni hæsitacione, debemus obedire, cui nunquam debitam exhibemus obedientiam, si eius statuta potiùs iudicare, quàm implere curamus. Hoc est enim priuilegium obedientiæ, de sententia sui præceptoris non iudicare, in ijs duntaxat rebus, quas canonicis Scripturis contraire, non videmus; immò statim exequi quod iubetur. Nam quicumque facere noluerit nisi quod priùs sua ratione probauerit esse faciendũ non tam præceptoris suo, quàm propriæ voluntatis arbitrio satisfacisse iudicabitur. Hanc ergo puram obedientiam, cum omnibus spiritualibus nostris præceptoribus certissimè debeamus, maximè tamen Apostolicæ sedi ex intimo corde debemus, quæ totius Christianæ religionis caput est & origo.]

Haud aliter Hugo Etherianus l. 3. contra Græcos c. 17. cuius testimonium est eo acceptius, quod & Græcus fuit; & Sanctissimi Martyris, Stephani Iunioris, qui sub Constantino Copronymo claruit, suffragatione cõmunit sensum suum, his præter cætera. [Æquum igitur est, ratum habere, quod tanta Ecclesia decernit; quod tantus Pontifex enunciat, sine quo viror calami omnis Ecclesiasticæ

tra-

traditionis arefcit , vt memorandus inter Sanctos Beatus Iunior Stephanus afferit : qui nō modò ante Deum fit magni, verùm apud omnem Græcam multitudinem Apoftolicæ prædicatur Sanctitatis . Hic magnus vir, cuidam Synodo fubfcribere inuitatus, huiusmodi voces, cum fiducia extulit . Quomodo qui Sanctuaria profanatis, sanctam conftituiftis Synodum ? O nefas ! Quomodò vtique vniuerfalis vocetur Synodus, in qua Romanus Pontifex non complacuit ? præter quem impossibile prorsus Ecclesiastica Canonicè ftabiliri . Ei ergo vertices montium & omnium turba fidelium , genua flectere debet ; & pro bellicis increpationibus iugum complecti fubiectionis . Namque Petri Coryphæi & Succefforis eius, gentium principatus & regna, gubernaculo fubduntur . Huius Ecclefia, de fe splendorem emittit femper, & non tenebrefcit, à qua exit lex & iudicium, ad quam homines vndique terrarum conueniunt, & meritò .]

Recitat vifionem linteæ S. Petro obiectam, in fignum demandatæ illi à Deo operæ ad gentium conuerfionem . Tum fubdit . [Quibus ex rebus liquidò claret, quod Petrum eiusque Succefforem, Principem Chriftus & caput, non modò Latinorum, Græcorum Occidentis, ac Septentrionis vniuerfi, verùm Armeniorum, Arabum, Indorumque, Madianitarumque, ac Amalecitarum conftituit . Ob quam rem, occidui folis limites vniuerfi, Petri Succefforem, ex tunc fibi Dominum recognofcunt, & fub illo præfule diriguntur : quod omnem ab vtero matris errantem facere opportunum eft .] Concludit paulo poft . [Quicumque ergo Nauiculam Petri fpernit, incautè nauigat, & nifi plumbeas moles peruicacitatis reijciat, influent maria . Indecens quippè, ac inconfentaneum eft, legem matris diffoluere ; *Audi* (inquit Salomon,) *fili, sermones Patris tui, & ne abijcias legem matris tue .* . Hæc eft illa pia & Sancta mater, quæ non quomodolibet, fed Chrifto prouidente, inftruente paracleto, atque dictante Petro, Spiritum ex

Filio

Filio procedere asseuerat.] Sic Hugo quoad illam veritatem, de qua Græci semper iugi impatientes, altercabantur cum Romana Ecclesia. Sed idem de quocunque alio Pontificum decreto, æquè dici posset.

Et ita dictum re ipsa est quoad alia puncta, à S. Cyrillo Alexandrino in Thesauro. Non inuenitur quidem is locus in vulgato hactenus Thesauri opere. Sed eam editionem esse multipliciter mutilam, constat ex multis, quæ Cyparissiota ex eo Opere allegat, nec reperiuntur in Opere Thesauri hactenus vulgato. Inueniri tamen locum de quo agimus, etiã aum alicubi, certo argumẽto est quod Hieronymus Donatus in Apologet. de Rom. Sedis principatu, & Turrianus lib. 2. de Pontificis auctoritate supra Concilia, ac ex eo Lindanus l. 4. Panopl. c. 87. adducunt Græca Cyrilli Verba; *δει* (inquit) *ἡμᾶς ὡς μέλει ἐμμεναι τῆ κεφαλῇ ἡμῶν τῷ τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖ, καὶ τῷ ἀποστολικῷ ὄρει: ἀφ' ἡμέτερον ἐστὶ, ζητήσας τί πιστεύειν, καὶ τί δοξάζειν μέλλομεν καὶ κρατῶν: ὅτι αὐτὸ μόνον ἐστὶ ἐλεγεῖν, ἐπὶ διορθῶν, ἐπιτιμῶν, ἐπιουσιῶν, διατιθέναι λύειν καὶ δύναι.* Hæc Latine sic vertit Turrianus.]

Debemus nos, vt qui membra sumus, capiti nostro Pontifici Romano, & Apostolicæ sedi adhærere. Ad nos pertinet, ab eo quid credendum, quid opinandum quid tenendum sit, quærere: quoniam, solùm Pontificis sit, arguere, corrigere, increpare, ratum facere, disponere, soluere, & ligare.] Paulo pleniùs eum ipsam S. Cyrilli locum Latine expressum retulit S. Thomas, Opus. 1. c. 68. & Opusc. 19. cap. 3. quod etiam si nunc is locus nullibi Græcè extaret, eum non esse supposititium manifestè euinceret. Nemo enim ausit cogitare, S. Thomã voluisse lectori imponere, proferendo falsa testimonia: eo præsertim opere, quo impugnans Græcos falsi loquij sæpè notatos, facillè eos expertus esset recriminatores, & falsæ allegationis reprehensiores. Sic igitur habet locus S. Cyrilli, adductus à S. Thoma, & prolatus etiam à credito Gennadio c. ultimo pro Concilio Florent. c. 12. [Vt membra maneamus in capite nostro, Apostolico throno Romanorum Pontifice, à quo no-

strum

strum est quærere, quid credere, & quid tenere debeamus; ipsum venerantes, ipsum rogantes pro omnibus, quoniam ipse solùm est reprehendere, corrigere, & loco illius ligare qui ipsum ædificauit; & nulli alij quod suum est plenũ, sed ipsi soli dedit; cui omnes iure diuino caput inclinant, & primates mundi tanquam ipsi Domino IESV Christo obediunt.]

Hæc dicit, non Latinus quispiam, vel aulicus palpo, aut imperitus sciolus, sed Græcus Scriptor, sedis Patriarchalis sublimitate, & Sanctitate, ac rerum diuinarum exquisita scientia; omninò eminens: Et dicit ad suos Græcos & Orientales; ac proinde non duntaxat pro Latinis, sed pro omnibus planè fidelibus valet, quod de Latinorum erga Romanum Pontificem exquisita obedientia, dixit his verbis Barlaam Gyracensis, (imo Hieracensis,) Episcopus qui sub annum 1300. Scribebat, Epistola 1. ad suos in Græcia amicos. [Huius gentis vniuersa multitudo, sub vno est ordinata principio; Ecclesia videlicet Romana, & eius Præsule, quem omnes honorant & metuunt; non tanquam armis & vi dominantem, nec tanquam humana lege vel generis successione, vel multitudinis rumore dominium sumentem, sed tanquam ab ipso Domino Christo ordinatum, & in terris vices gerere ab eo constitutum. Itaque illius mandata, cum omni reuerentia, omnes non tanquam Apostolica tantùm, verùm etiam Dominica scripta recipiunt & adorant; & nihil ita durum ab eo iubetur, vt non quietè parati sint ad implendum, & omnes ab illo corrigi sua & retractari suscipiunt, omniumque Sacerdotium ab eo dependet. Et ipse cum circa se Synodo, cum grandi authoritate & potestate, nullo prohibitorio existente; corrigit omnia, tractat, confirmat, irritat, statuit, inhi- bet; mittit ad vniuersas partes Doctores visitaturos singulas prouincias, & eos qui in eis animabus præsumt; & examinaturos, quis modus illorum, quomodò sacra tractant mysteria, quomodò se gerunt cum grege Domini, quo-

G g g

modò

modo secundum se viuunt, vt horum relatione facta, & quod deficit ab illa sede suppleatur, & quod peccatur, corrigatur. Et horum quodlibet facillime fit. Nemo enim est qui non putet, Ecclesie illi aduersari, periculum inferre animae salutis.]

In Capitulari Gregorij II. ad Marinianum ac Georgium suos in Baioriam legatos c. 5. praescribitur, vt moneant eos quibus baptismus collatus fuerit, deinceps necessarium illis fore, obedire corde promptissimo, Praesuli sedis Apostolicae, cui cuncta subiacet religio, & vniuersa generalitas populorum, Christiani nominis renodata signaculo: vt irreprehensibile placitumque fiat corpus Ecclesiae per Christum Dominum nostrum. Dedi ferè verba loci non nihil lacunosi, sed sensus est perspicuus, planeque fert, omnes fideles baptizatos, ex quo ad Christi plebem pertinent, debere Romano Pontifici obedientiam; Eaque obedientia neglecta, nec fidem, nec quamcumque pietatem, aut bona opera, prodesse ad salutem posse, grauitè contestati sunt Patres Concilij Turonensis aduersus Nomenoium Britonum Ducem congregati, vt videre est apud Lupum Ferrar. Epist. 84.

Huiusmodi obedientiam erga Romanæ Ecclesiae Pontificem, non ab infima duntaxat Christiana plebecula, sed ab omnibus fidelibus, etiam Imperatoribus pendere debere, grauissimè contestatus est S. Gelasius I. Epist. 8. Nec tantum neminem esse ab hac obedientia exemptum, sed ne eximi quidem posse, affirmat Panorm. ad c. *cum instantia* de censibus, & Corradus Brunus lib. 1. de seditionibus c. 6. num. 2. qui rationibus vtitur non inidoneis. Sed praestat audire Gelasium ex Epistola 8 quæ est ad Anastasium Imperatorem; Eum enim ferocientem & efferentem se supra Ecclesiam, sic affatur Gelasius ibi, praeter cætera. [Abiit quæso à Romano Principe, vt intimatam suis sensibus veritatem, arbitretur iniuriam. Duo quippè sunt, Imperator Auguste, quibus principaliter mundus hic regitur, autho-

authoritas sacra Pontificum, & Regalis potestas . In quibus tanto grauius est pondus Sacerdotum , quanto etiam pro ipsis Regibus hominum, in diuino reddituri sunt examine rationem . Nosti etenim, fili clementissime , quod licet præsideas humano generi dignitate ; rerum tamen, præsulibus diuinarum , deuotus colla submittis , atque ab eis causas tuæ salutis expetis . Inque sumendis cœlestibus Sacramentis, eisque (vt competit) disponendis, subdi te debere cognoscis religionis ordine , potiùs quàm præesse . Nosti itaque inter hæc ex illorum te pendere iudicio, non illos ad tuam velle redigi voluntatem . Si enim quantum ad ordinem pertinet publicæ disciplinæ, cognoscentes Imperium tibi superna dispositione collatum , legibus tuis, ipsi quoque parent religionis Antistites, ne vel in rebus mundanis, Ecclesiæ videantur obuiare sententiæ, quo rogo te, decet affectu, eis obedire , qui prærogandis venerabilibus sunt attributi mysterijs ? Proinde sicut non leue discrimen incumbit Pontificibus, filuisse pro Diuinitatis cultu, quod congruit : Ita his (quod absit,) non mediocre periculum est, qui cum parere debeant , despiciunt . Et si cunctis generaliter Sacerdotibus, rectè diuina tractantibus, fidelium conuenit corda submitti; quanto potiùs fœdis illius Præsuli consensus est adhibendus , quem cunctis Sacerdotibus & diuinitas summa voluit præeminere , & subsequens Ecclesiæ generalis iugiter pietas celebravit ? Vbi pietas tua euidenter aduertit , nunquam quolibet penitus , humano consilio æquare se quemquam posse, illius priuilegio vel confessioni, quem Christi vox prætulit vniuersis, quem Ecclesia veneranda confessa semper est & habet deuota Primatem.] Addit posse aliquos, aduersus stimulum recalcitrare, & debitam Christi Vicario obedientiam excutere per contumaciam; sed diuinam constitutionem firmam nihilominus perstituram, & inconuulsam: exitium verò post cassos renisus ijs certum esse, qui iusta & à Deo imposita Imperia detrectauerint . Similiter Gre-

gorius II. Epist. 2. ad Leonem Isaurum, contestatur; quod Imperatores qui piè & in Christo vixerunt, Ecclesiæ Pontificibus obedire minimè recusarunt. Grauiissimè quoque in hanc rem inter Pontifices differit S. Gregorius VII. lib. 7 regist. Epist. 24.

Sanctus Cyprianus in ea denunciatione frequens est, quam à Gelasio factam dixi, detrectantibus parere capiti Ecclesiæ, Christo Domini. Sed luculenter Epist. 55. n. 22. [Cum scriptum sit, (inquit,) *Neque maledici regnum Dei consequentur*; Iterum in Euangelio suo dicat; *Qui dixerit fratri suo, fatue, & qui dixerit racha, reus erit in gehenna ignis*; quomodò possunt censuram Domini vltoris euadere, qui talia ingerunt, non solùm fratribus, sed & Sacerdotibus, quibus honor de Dei dignatione conceditur, ut quisquis Sacerdoti eius, & ad tempus hic iudicanti non obtemperaret, statim necaretur? In Deuteronomio loquitur Dominus Deus, dicens, *Et homo quicumque fecerit in superbia, ut non exaudiat Sacerdotem, aut Iudicem quicumque fuerit in diebus illis, morietur homo ille; & omnis populus, cum audierit timebit, & non agent impiè etiam nunc*. Item ad Samuelem, cum à Iudæis sperneretur, DEVS dicit, *non te spreuerunt, sed me spreuerunt*. Et cum leprosum mundasset, *Vade* (inquit,) *& te monstra Sacerdoti*. Et cum postea tempore Passionis alapam accepisset à seruo Sacerdotis, cumque ei dixisset, sic respondes Pontifici? aduersus Pontificem Dominus contumeliosè nihil dixit, nec quicquam de Sacerdotis honore detraxit, sed innocentiam magis asserens, & ostendens, *Si malè* (inquit,) *locutus sum, exprobra de malo: si autem benè, quid me cedis?* Item in Actis Apostolorum, postmodùm Beatus Apostolus Paulus cum ei dictum esset; *Sic insulis in Sacerdotem DEI, maledicendo & quamuis Domino iam Crucifixo, sacrilegi & impij & cruciati illi esse cœpissent, nec iam quidquam de Sacerdotali honore & autoritate retinerent, tamen ipsum quamuis inane nomen & umbram quandam Sacerdotis cogitans*

Pau-

Paulus, *Nesciebam, (inquit) fratres, quia Pontifex est, scriptum est enim, Principem populi tui non maledices.* Cum hæc tanta ac talia & multa alia exempla præcedant, quibus Sacerdotalis authoritas & potestas de diuina dignatione firmatur, quales putas esse eos, qui Sacerdotum hostes & contra Ecclesiam Catholicam rebelles, nec præpotentis Domini comminatione, nec futuri iudicij ultione terrentur? Neque enim aliunde hæreses obortæ sunt, aut nata Schismata, quàm inde quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec vnus in Ecclesia ad tempus Sacerdos, & ad tempus Iudex vice Christi cogitatur.]

Sapientissimè id docuit & verbis & factis Osuui in Anglia Rex. Nam mota lite, an vsus Romanæ Ecclesiæ circa diei Paschatis celebrationem tenendus esset, an retinendus vsus Iudaicus, celebrandi Pascha 14. luna; cum Wilfridus Catholicus Colmanum ea in parte Schismaticum, vrgeret exemplo S. Petri & Successorum eius, quibus in Petro Christus dedit clauas Regni Cœlorum; Ait Rex; Verè ne Colmane, hæc B. Petro dicta sunt à Domino? Qui ait: Verè Rex. Rursumque sciscitatus, an caput aduersæ factionis tale aliquid à Christo audisset; vtrisque negantibus audisse, sed consentientibus vnanimiter, id soli S. Petro dictum esse, subintulit Rex. [Et ego vobis dico, quia hic est ostiarius ille cui ego contradicere nolo, sed in quantum noui, vel valeo, huius cupio in omnibus obedire statutis, ne fortè me adueniente ad fores Regni Cœlorum, non sit qui referet, auerso illo qui clauas tenere probatur.] Dedi verba Bedæ l. 3. histor. Ecclesiast. Anglo. c. 26. Multa in hanc sententiam legere licet apud Agobardum initio Operis de comparatione vtriusque Imperij ad Ludouicum Imperatorem, vbi admonet eum, quanta reuerentia agendum sit cum Romano Pontifice, quanta eidem humilitate obediendum. Ex vsu antiquo Latinos Principes non ausos connubia cum Græcis inire, nisi de assensu Romani Pontificis prodit Nic. Greg. l. 6. histor. n. 4. quod monstrat quan-

quanto studio ei obedirent in necessarijs, qui tantum ei deferebant in rebus alioqui liberis.

¶ Adducit in huius obedientiæ incentiuum Petrus Chryfologus ferm. 175. exemplum Christi, quem cum exisset edictum à Cæsare Augusto Ethnico homine, & cui nihil reuera iuris in Christum erat, illico obedisse constat, & per matrem deferri voluisse in Bethleem, ad nomen suum Romanis tabulis in stirpis suæ principio inferendum, vt ferebat edictum Cæsaris. Hoc ergo cum recitasset Chryfologus subiicit;] Libet hîc aliquid de dolore dicere. Edicto Cæsaris, & Pagani, Dominus obtemperaturus occurrit. & Decreto B. Petri, Decreto Principis Christiani, seruus adhuc aliquis irreuerenter obsistit?] An idem ibi *Princeps Christianus*, cum Petro? Nam eum sæpè *Principis* nomine donatum, liquet ex titulorum syllabo. Quod si *Princeps*, ibi pro temporali potestate suprema accipitur, corripunturque Christiani erga suum Principem iam Christianum inobedientes, cum Christus Pagano Principi indebitam obedientiam detulerit: saltem tamen quod de Petro dicit Chryfologus, in Pontificem Romanum cadit. Meritòque dolet, Christum pro nobis obediuisse Pagano; Christianos summo Vicario obedientiam detrectare. Alia huius obedientiæ incentiua, congerit Michael de Aninyon l. de vnit. Ouilis & Pastoris c. 29. varias ad id, (vt vocat,) meditationes cōcinnans. Videndus item Gabriel Biel tract. cui titulus est, *Defensorium obedientiæ Apostolicæ ad Pium II.*

¶ Concludo Verbis Auctoris Micrologi c. 25. vbi referens scrupulum Germanis quibusdam subortum aduersus Decretum Gregorij VII. vt Ieiunium æstiuum quatuor Temporū intra octauam Pentecostes celebraretur, quod Decretum Concilio Moguntino sub Henrico II. idem Ieiunium alliganti secundæ quartæ feriæ mensis Iunij aduersabatur, vnde ambiguitas vtri potius Sanctioni parendum esset: Hæc inquam referens Auctor Micrologi, addit. [Cur more Phariseorum, liquamus culicem, glutientes Camelum?]

lum? Cur inquam hu usmodi scripta præuariari plus ve-
reamur, quàm sedis Apostolicæ Decretum &c. cuius au-
thoritati nullatenus præiudicare possunt, cui omnes per
omnia absque omni hæsitatione debemus obedire; cui
nunquam debitam exhibemus obedientiam, si eius statu-
ta potiùs iudicare quàm implere curamus. Hoc est enim
priuilegium obedientiæ, de sententia sui præceptoris non
iudicare, in ijs duntaxat rebus quas canonicis Scripturis
contraire non videmus; imo statim exequi quod iubetur.
Nam quicumque facere noluerit nisi quod priùs sua ratio-
ne probauerit esse faciendum, non tam præceptoris suo
quàm propriæ voluntatis arbitrio satisfacisse iudicabitur.
Hanc ergo puram obedientiam cum omnibus spiritali-
bus nostris præceptoribus certissimè debeamus, maximè
tamen Apostolicæ sedi ex intimo corde debemus, quæ to-
tius Christianæ Religionis caput est & origo.]

FRUCTVS IV.

Virulentia Schismatis, & inhobedientia erga Pontificem.

EX Constitutis circa obedientiam Pontifici prout Ec-
clesiæ capiti exhibendam, eruendum insuper est,
quàm graue, quamque auersandum sit peccatum Schis-
matis, etiam priusquam per illud fides excindatur. Est
enim Schisma peccatum, non contra fidem; atque aded
ab hæresi diuersum, vt philosophatur Cresconius approbā-
te S. Augustino l. 2. contra eum cap. 3. Est itaque Schisma,
peccatum contra obedientiam. Sanctus quidem Thomas
2. 2. q. 39. art. 1. ait, Schisma esse peccatum contra chari-
tatem, quia charitatis est vnire & conciliare ad inuicem
caput & membra, ipsaque membra inter se. Quatenus er-
go Schisma impetit & oblædit eam vnionem, infertque di-
sunctionem ab Ecclesiæ capite aut membris, eatenus vio-
lat specialiter charitatem; ad quam pertinet volitio nexus
& coniunctionis cum capite & membris Ecclesiæ. Sicut

ta-